

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 118.

Fjerde Session.

37te Møde.

Løvedagen d. 11. December.

(Forts.)

Rnuth (fortsat): Hvad det ærede Mindretals Ændringsforslag angaaer, er der idag, ligesom man ogsaa tidligere har gjort opmærksom derpaa, fremhævet, at det er paa en meget mangelfuld Maade, at Thinget paa den foreslaaede Maade kan komme til at udtrykke sin Anskuelse; thi der er vist Ingen, der vil nægte, at det er stridende mod Etik og Brug, til en enkelt ordinair Udskrivningsbevilling at knytte en Bestemmelse som den af Mindretallet foreslaaede. Begge Forslag ville altid vedblive at beholde den Mangel, at Bestemmelsen kun er givet for en lille Deel af Hæren, uden at man har været istand til at opnaae nogen Klarhed med Hensyn til det omtvistede Punkt i det Hele. Da staaer nemlig det Hovedspørgsmaal tilbage, om det er muligt for Thinget, efterat have vedkjendt sig den Anskuelse, at det ikke er overensstemmende med den Retstilstand, i hvilken vi befinde os, at dansk udfkrevet Mandskab bliver anvendt til tydsk Forbundscontingent, at kunne lade Sagen falde, uden at have opnaaet nogen Sikkerhed i saa Henseende. Det troer jeg, for mit Vedkommende, at man ikke kan (Hør! Hør!). Jeg troer, at det maa være Pligt for Enhver, som har den Anskuelse og Overbeviisning, at stræbe efter at faae et klart og bestemt Udtryk for, hvad han anseer for den nu bestaaende Ret, saameget mere, som der slet ikke tilfjættedes eller efterstræbes noget Andet, end hvad man er overbevist om, stemmer med det retligt bestaaende Forhold, hvilket, som det forekommer mig, har fundet sit klareste Udtryk ved de Ord, som ere blevne udtalte af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Aede District (Monrad), idet

han nemlig har sagt, at det aldrig kunde modsiges, at over det tydsk Forbunds Contingent har det tydsk Forbund den høieste Myndighed, saaledes, at det Mandskab, som stilles hertil, unddrages Hans Majestæt Kongens høieste Myndighed. Om denne Betragtning troer jeg ikke, at det er tvivlsomt, at den tilsidst maa kunne bringes til en saadan Evidents og Klarhed, at der, paa Grund af dens indre Sandhed, maatte kunne opnaaes en Overensstemmelse med Regjeringen derom, saaledes at den kunde finde et bestemt Udtryk ved en ny almindelig Lov, som da virkelig med Hensyn til alt dansk udfkrevet Mandskab gjorde det til en Umulighed at afvige fra, hvad der saaledes efter min og Fleres Overbeviisning er det Rette. Jeg troer, at de, som have denne Overbeviisning, ikke behøve at være angstelige for, at der tilsidst skulde mangle dem Midler til at faae den gjort gjældende i Lovgivningen; thi, jo mere det maa erkendes, at der ikke søges Andet sat igjennem, end hvad der er det Bestaaende, desmere troer jeg, at man kan tænke sig en saadan. Forsaa vidt mit her Dtrede skulde finde Anklang, navnlig hos Medlemmerne i Udvalget, vilde jeg ialtfald, hvis der ikke skulde findes nogen Bedre og Dydligere dertil, forsøge at indbringe et Forslag til en saadan Lov i Thinget, og jeg vilde da, under Forudsætning af, at dette maatte finde Anklang, ansee det for rigtigst, at man lod dette Punkt bortfalde ved nærværende Sag, og at Udskrivningsagen fik sin Afgjørelse paa samme Maade, som tidligere er skeet.

Bregendahl: Det Spørgsmaal, som ligger for i det Forslag, som er stillet af Udvalgets Mindretal, erholdt ved Sagens 2den Behandling en temmelig vidtløftig, og jeg troer med Rette at kunne sige, en grundig Drøftelse her i Forsamlingen. Der er vel hengaaet en